Beschikking van de President van het Hof

van 11 april 1960

Procestaal: Duits

In de zaken:

3-58 – BARBARA ERZBERGBAU A.G.,

4-58 – GEWERKSCHAFT LOUISE,

5-58 – HARZ-LAHN-ERZBERGBAU A.G.,

6-58 – MANNESMANN AKTIENGESELLSCHAFT,

7-58 – ERZBERGBAU SIEGERLAND A.G.,

8-58 – ERZBERGBAU STAUFENSTOLLN G.m.b.H.,
interveniënt: Land Baden-Wurtemberg,

9-58 – HESS. BERG- UND HÜTTENWERKE A.G.,

10-58 – STAHLWERKE SÜDWESTFALEN A.G.,

11-58 – HÜTTENWERKE SIEGERLAND A.G.,

12-58 – FRIEDRICHSHÜTTE A.G.,

13-58 – EISERFELDER HÜTTE G.m.b.H.,

14-58 – NIEDERDREISBACHERHÜTTE G.m.b.H.,

15-58 – GEWERKSCHAFT GRÜNEBACHER HÜTTE,

16-58 – BIRLENBACHER HÜTTE
SCHLEIFENBAUM & Co. K.G.,

18-58 – ILSEDER HÜTTE A.G.,

25-58 – HÜTTENWERK SALZGITTER A.G.,

26-58 – LUITPOLDHÜTTE A.G.,

Verzoeksters,

alle vertegenwoordigd door haar Raad van Beheer of haar Directeuren,

bijgestaan door mr. H. Lietzmann, advocaat te Essen, in de zaken 3 tot 16-58, 25 en 26-58, en prof. L. Raiser, hoogleraar aan de Universiteit te Tübingen, in de zaak 18-58,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van dr. A. Woopen, Rue du Fort Elisabeth 2, Luxemburg;

het Land Baden-Wurtemberg, interveniënt in de zaak 8-58, vertegenwoordigd door de Minister-President ad interim en minister van Economie, bijgestaan door prof. J. H. Kaiser, hoogleraar aan de Universiteit te Freiburg;

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

vertegenwoordigd door dr. W. Much, juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit, als gemachtigde,
ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore, Place de Metz 2, Luxemburg,

Verweerster,

De President van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

geeft de volgende

BESCHIKKING

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

Overwegende dat bij op 30 maart 1960 ter griffie ingediend verzoek verzoeksters in de zaken 3 tot 16-58, 25 en 26-58 concluderen dat het den Hove behage:

„de opschorting te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beschikkingen of aanbevelingen van de Hoge Autoriteit, vervat in de brief van de Hoge Autoriteit aan de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland de dato 12 februari 1958 betreffende de bijzondere tarieven van de Deutsche Bundesbahn voor het ver-

voer van minerale brandstoffen bestemd voor de ijzer- en staalindustrie en van ijzererts (openbaargemaakt in het Publikatieblad van de E.G.K.S. No. 8 van 3 maart 1958, blz. 105/58 v. en 122/58 v.), zulks tot het tijdstip waarop in de hoofdzaak arrest wordt gewezen, en wel voor zover verzoeksters bedoelde beschikkingen of aanbevelingen van de Hoge Autoriteit in haar beroepen hebben bestreden.";

Overwegende dat bij op 1 april 1960 ter griffie ingediende conclusie verzoekster in de zaak 18-58 concludeert, dat het den Hove behage:

„de opschorting te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beschikking van de Hoge Autoriteit van 9 februari 1958, voor zover onder II en III sub c 2 en 3 betrekking hebbende op tariefpost 71 b (thans 65) van het tarief voor kanaalrechten voor de Westduitse kanalen, zulks tot het tijdstip waarop in de zaak 18-58 arrest wordt gewezen.";

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

Verzoeksters zijn van mening, dat haar verzoek ontvankelijk is.

Daar zij in de zaken 3 tot 16-58, 18, 25 en 26-58 bij het Hof beroep hebben ingesteld tot nietigverklaring van bepaalde, in vorengenoemde brieven vervatte beschikkingen, zijn de voorwaarden voor de ontvankelijkheid van het verzoek krachtens artikel 39, lid 2, van het Verdrag E.G.K.S. en artikel 83, lid 1, van het Reglement van het Hof vervuld.

Voorts verklaren verzoeksters, dat uit de volgende feiten blijkt, dat het verzoek tot opschorting spoedeisend en noodzakelijk is:

1. De Bondsregering heeft verzoeksters medegedeeld, dat zij, gevolggevend aan de brieven van de Hoge Autoriteit aan de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland van 12 februari 1958, de daarin vermelde tarieven met ingang van 15 april 1960 zal afschaffen en opnieuw vaststellen.

De desbetreffende brief van de Bondsminister voor Verkeer van 22 maart 1960 is bij de processtukken gevoegd.

2. a) Volgens de huidige stand van het geding in de hoofdzaak mag worden aangenomen, dat het arrest van het Hof van Justitie in vorengenoemde beroepen op betrekkelijk korte termijn zal worden uitgesproken. Het schijnt daarom weinig zinvol, wanneer de Bondsregering, onderscheidenlijk de Bundesbahn, kort voor het uitspreken van het arrest bepaalt, dat de tarieven met ingang van 15 april 1960 worden verhoogd, en daardoor een tussenoplossing schept, waarvan niet bekend is of zij met het oog op het te verwachten arrest duurzaam zal zijn.

b) Tot het tijdstip, waarop de per 15 april 1960 ingevoerde tarieven onderstellenderwijs buiten werking zullen treden, moeten de afnemers van kolen en ijzererts een aanzienlijk hogere vracht betalen dan tevoren. Daardoor wordt verzoeksters een zware en onherstelbare schade toegebracht, daar zij tegenover de Bundesbahn, respectievelijk de scheepvaartinstanties, geen rechtsvordering tot terugstorting van het betaalde prijsverschil hebben.

c) Vooral die verzoeksters, wier ondernemingen zich met ertswinning bezighouden, zullen ten gevolge van de verhoging der ertstarieven een zware en onherstelbare schade lijden.

De ondernemingen die afnemers zijn van erts, hebben diegene onder verzoeksters, die ijzermijnen exploiteren, doen weten, dat zij de afneming van erts per 15 april 1960 zullen staken, indien de in de beschikkingen van de Hoge Autoriteit van 12 februari 1958 vastgestelde verhogingen der ertstarieven met ingang van 15 april 1960 zullen worden toegepast.

Ter ondersteuning van haar beweringen leggen verzoeksters verschillende afschriften van brieven over en bieden zij bewijs aan voor haar feitelijke beweringen.

In de conclusie van verzoeksters in de zaken 11 en 12-58, welke op 31 maart 1960 door dr. W. Küster, advocaat te Düsseldorf, ter griffie is ingediend, worden in feite dezelfde gronden aangevoerd ter ondersteuning van het verzoek.

Voorts wordt daarin gesteld, dat de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland bereid zou zijn, de tenuitvoerlegging van haar per 15 april ingaand besluit nog uit te stellen, indien het Hof vóór 15 april 1960 opschorting der tenuitvoerlegging zou bevelen.

De door verzoekster in de zaak 18-58 voorgedragen argumenten stemmen wat inhoud betreft met de stellingen der andere verzoeksters overeen.

Verweerster heeft bij conclusie van 6 april 1960 stelling genomen met betrekking tot de vordering tot opschorting; zij voert daartoe in het bijzonder het volgende aan:

In de huidige stand van het geding lijkt opschorting van de bestreden beschikking niet meer gerechtvaardigd.

De stelling van verzoeksters, dat zij door tenuitvoerlegging van de beschikkingen voordat het arrest wordt gewezen een mogelijk onherstelbare schade zullen lijden, kan niet worden aanvaard.

De bijzondere tarieven voor erts 7 B 3 en 7 B 35 ondergaan ook na 15 april 1960, voor zover zij van toepassing zijn op de zogenaamde „Vorharzgruben", geen wijziging. Tussen de Hoge Autoriteit en de bevoegde instanties van de Bondsrepubliek zijn nog besprekingen gaande over de eventuele toekenning van nieuwe ondersteuningstarieven ten gunste van de daarvoor in aanmerking komende ondernemingen.

Voorts wijst de Hoge Autoriteit erop, dat, met uitzondering van de ondernemingen Ilseder Hütte/Peine en Hüttenwerk Salzgitter A.G., in de bestreden beschikkingen aan alle verzoeksters overgangstermijnen zijn toegekend variërend van vier tot acht jaar. Het gaat derhalve thans slechts om de toepassing van gedeeltelijke verhogingen, die uiteraard terstond weer kunnen worden ongedaan gemaakt, indien het Hof zich ten gunste van verzoeksters zou uitspreken.

Overwegende dat de Hoge Autoriteit concludeert tot afwijzing van het verzoek tot opschorting;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende dat in het onderhavige geding in het midden kan blijven, of en onder welke voorwaarden een interveniënt in het algemeen bevoegd is, opschorting van de tenuitvoerlegging van een beschikking te vorderen; dat slechts worde vastgesteld, dat bij een beslissing over de onderhavige verzoeken de vordering van het Land Baden-Wurtemberg als interveniënt in de zaak 8-58 buiten beschouwing kan blijven;

Overwegende dat de verzoeken tot opschorting der tenuitvoerlegging zijn ingediend binnen een termijn van minder dan zes weken voor 10 mei 1960, op welke datum de uitspraak van het arrest in de hoofdzaak is bepaald;

Overwegende dat verzoeksters er zich op beroepen, dat de Duitse Bondsregering thans heeft besloten, de beschikkingen van de Hoge Autoriteit de dato 9 februari 1958 ten uitvoer te leggen; dat de Bondsregering hiertoe sedert lang de verplichting had, gelijk volgt uit het arrest van het Hof in de zaak 3-59 de dato 8 maart 1960;

Overwegende dat vanaf de uitvaardiging van vorengenoemde beschikkingen verzoeksters met de tenuitvoerlegging daarvan rekening konden houden; dat sedert dat tijdstip derhalve een verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging had kunnen worden ingediend, dat wellicht gegrond was geweest;

Overwegende dat in principe het de taak van de eisende partij is, te beoordelen, of en in welke stand van het geding het gewenst is, een vordering tot opschorting van de tenuitvoerlegging in te stellen;

Overwegende dat, indien een dergelijk verzoek echter wordt ingediend na afloop van de schriftelijke en mondelinge behandeling in de hoofdzaak en op een tijdstip, waarop het Hof reeds een aanvang heeft gemaakt met de beraadslaging over het arrest in de hoofdzaak, de toewijzing op voor de hand liggende bezwaren stuit;

Overwegende buitendien dat, zoals ook verweerster heeft aangevoerd, de tenuitvoerlegging der beschikkingen van 9 februari 1958 voor bepaalde ondernemingen niet terstond nadelige gevolgen met zich brengt en voor de meeste overige ondernemingen slechts tot gedeeltelijke tariefverhogingen leidt;

Overwegende weliswaar, dat dit voor de getroffen ondernemingen een nadeel betekent, doch dat niet valt in te zien, dat dergelijke tariefwijzigingen niet ongedaan zouden kunnen worden gemaakt, gelijk verzoeksters beweren;

Overwegende dat, daar bovenstaande overwegingen tot afwijzing van het verzoek leiden, aan het bewijsaanbod van verzoeksters moet worden voorbijgegaan;

Overwegende dat, daar verweerster omtrent de kosten geen conclusie heeft ingediend, verzoeksters niet in de kosten kunnen worden veroordeeld;

Op deze gronden,

Gelet op artikel 39 van het Verdrag tot oprichting van de E.G.K.S., artikel 33 van het Statuut van het Hof van Justitie van de E.G.K.S., en de artikelen 83, 84, 85 en 86 van het Reglement van het Hof,

De President van het Hof van Justitie

Recht doende,
Ontzegt de vorderingen;
Bepaalt dat verzoeksters en verweerster haar eigen kosten dragen.

Luxemburg, 11 april 1960.

De wnd. Griffier,
H. J. EVERSEN

De President,
A. M. DONNER